

La festa de la Unitat, alternativa

«**C**om una alternativa progressista i d'esquerreres, superadora del bipartidisme» va definir Joan López, de l'Agrupament d'Esquerreres de les Illes —partits socialistes de Mallorca i de Menorca— la presència i el sentit dels partits nacionalistes al nostre país.

Dissabte, dia 27, a partir de les 7'30 del vespre, la festa de la Unitat del Poble Valencià (UPV) va servir com a plataforma d'exposició d'idees, de cara a assolir un trencament real que possibilita perfilar una «opció de govern», com acabà dient —entre aplaudiments— Vicent Pitarch,

V. SANCHIS

del Consell Nacional de la Unitat.

La iniciativa aplegà alguns milers de persones, «d'acord amb les nostres previsions, i inclús superant-les», tal com van assenyalar els organitzadors. Segons els portaveus de la Unitat, «hi ha la intenció que el 25 d'Abril esdevinga, cada any, una convocatòria política, organitzada per les distintes forces del nacionalisme, de manera que es perda un exclusivisme cultural inevitable fins ara».

A més de la intervenció de Joan López, diputat al Parlament balear, el qual assenyala que allò que afecta una de les nostres illes afecta tots els Països Catalans, hi hagué la pre-

sència de Josep Benet, històric impulsor del nacionalisme i de les institucions democràtiques al Principat. Benet defensà una organització de militants de base, radical en el treball de cada dia i, alhora, pragmàtica. «Ni un partit de quadres, ni un partit de càrrecs».

Aprofundint en aquesta idea, Julius Kruzsán, del Partit Verd alemany, assenyala: «Nosaltres no volem polítics professionals; així, canviem els nostres diputats cada dos anys, i cadascú torna al seu ofici. «El Partit Verd —continua— lluita en tres direccions. La recerca del desarmament i la desnuclearització —el perill no és que vinguen els russos, sinó que els ianquis s'hi queden—, el canvi global del sistema de producció, i el suport a tots els grups que lluiten per l'alliberament social. El diputat verd aca-

bà definint Reagan con el nou *führer*.

També Vicent Pitarch utilitzà aquesta denominació per al president que ara ens visita en gira, i demanà caminar cap a la configuració d'UPV com una opció «imaginativa, alternativa i jove, capaç de trencar el caduc discurs dominant». «Som una nació espoliada —continua—, que té un fort índex d'atur i un percentatge ínfim en la distribució de la despesa pública. Aquesta data, doncs, no és un record històric, sinó el senyal de tot un seguit d'opressions». Després d'aquestes intervencions, i fins dos quarts de tres de la matinada, Remigi Palmero i Bustamante, i la Companyia Elèctrica Dharma, van guanyar-se, amb una nova música, la més completa adhesió dels assistents d'una festa que es volgué, també, alternativa.

Acció Cultural, a passos llargs

V. SANCHIS

La passejada que havia convocat Acció Cultural del País Valencià, diumenge, dia 28, pel centre històric de València, recorrent les arrels històriques de la ciutat, atapeí tot aquest trajecte de gent jove, majoritàriament, que seguien les explicacions dels monitors i visitaven amb curiositat tots els aspectes interessants del recorregut.

I aquesta anada i vinguda, de cent una maneres, de milers de persones, no es va veure alterada per l'actitud boicotejadora

d'alguns grups de l'extrema dreta local, que volgueren protegir el seu santuari. «Tot, tret de la seu; no voldran entrar en la catedral, aquests».

Sense seu, doncs, l'ajuntament, la llotja, la porta dels Serrans, i cadascun dels atzacacs del centre es van inundar d'una allau pacífica, amb gorres, fullets informatius, i moltes ganes de veure coses. Segons els organitzadors, havien arribat vehicles de totes les comarques, i això havia superat de bon tros la idea inicial.

Mentrestant, al Teatre Olympia, la mateixa entitat havia convocat un acte per la llibertat d'expressió, perquè, tal com assenyala David Rosenthal, «als Països Catalans la relació entre cultura i llibertat és del tot simbiòtica».

Aquesta vegada sí, el professor Rosenthal pogué eixir-se'n dels àmbits exclusivament acadèmics i pogué llegir algunes línies a un auditori que omplia el teatre. Abans de la seua intervenció, Empar Ferrer, Manuel Rodríguez i Salvador Jáfer, van fer un repàs ampli de la poesia catalana, llegint-ne algunes mostres, des de Ramon Llull fins a J. V. Foix.

Lluís Llach sabé dur a la recta final, interpretant encertadament quatre cançons, un acte que exigia la

normalitat a l'hora d'expressar qualsevol idea. Finalment, es van llegir totes les adhesions —més de quatre-centes— que han arribat de cara a aconseguir el reconeixement oficial de la senyera històrica dels valencians.

Segons els organitzadors, «l'experiència ha estat positiva del tot. Hem volgut fer discórrer alhora dos actes que es complementaven. D'una banda, exigíem la normalitat de poder fer circular lliurement qualsevol idea, inclús, de poder circular amb plena llibertat pel carrer, contra els qui pensen que tenen el deure de monopolitzar-lo. De l'altra, efectivament, hem eixit al carrer, més de 5.000 persones, i l'hem fet nostre, hem volgut retrobar-hi allò que és nostre».